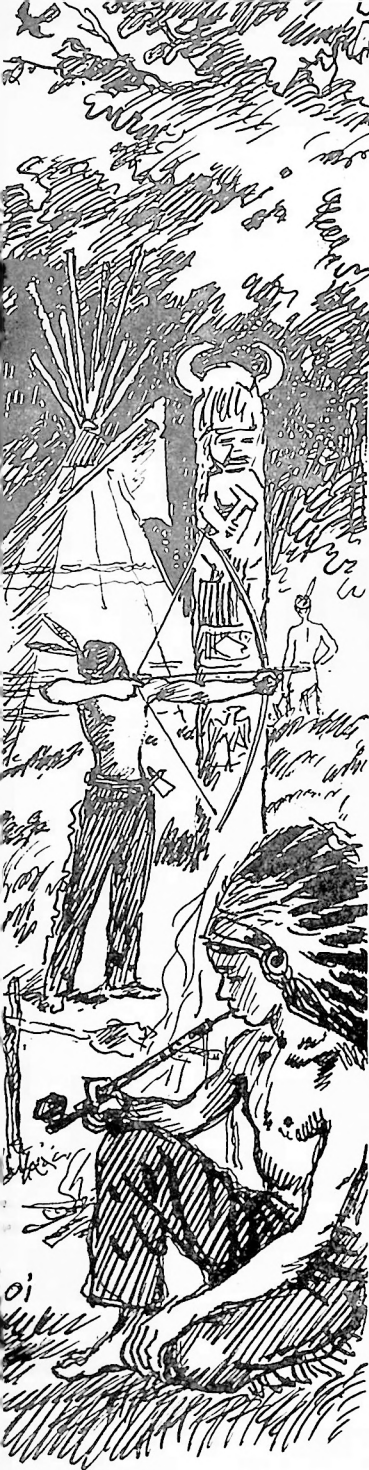

SPEJDERNES MAGASIN

32.Aargang

Juli 1948

..... Nr. 6

VED LEJRBALET

SAA ER DET SOMMER

og lejrturenes tid. Alle gamle spejdere tænker altid med glæde tilbage på den tid, de som drenge var i sommerlejr, med vandreturene om dagen, hvor de lærte Danmarks land at kende, for at ende dagens vandring ved lejrbalet, hvor vi sad i kreds om bålet, hvilede os og sang, mens bålet flammende ild lyste op i natten.

Vi havde ligesom I læst og hørt om pionerne i Amerika og om indianerne, som de lærte at kende eller sloges med, og vi syntes, at intet kunne lignede med det at ligge ved en flodbred eller en skovsø ved bålet i den mørke nat. Og det kom vi selv til at opleve. Der er mange nu, der ligger i lejr, skønt de ikke er spejdere, men det kammeratskab omkring lejrbalet, som vi spejdere har, kender de ikke.

Jeg husker endnu den første gang, jeg som patruljefører var i lejr med min patrulje. Det var den første spejderlejr i Danmark, og vi havde en herlig tur, selvom det kneb meget for os at finde vej. Senere blev vi dog dygtigere og dygtigere lejrsportsfolk for hver gang, så mange i patruljen fik lejrsportsmærket. Og en skønne dag tog patruljen på sommerlejr til Sverige og Norge.

Vi havde lært lejrlivet til bunds på vor trops sommerture, og sætter I noget ind på det, kan også I blive så dygtige lejrsportsfolk, at I senere kan tage udenlands, som mange troppe gør det nu, når de har trænet spejdere.

For at blive det, må man have gjnene med sig i lejr; man må lære af de »gamle rotter«, hvordan alt gøres på den mest praktiske måde, og selv tage del i alt, ikke stå med hænderne i lommen og se på, at andre gør det, men tage fat.

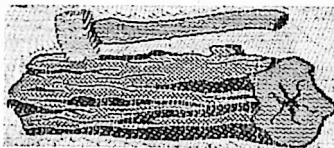
Og man må kunne holde ud. Det at være spejder er ikke noget for de slappe; der er vel nok i enhver trop slappe drenge, men det er de

få, og de når ikke noget senere i verden. Spejderlivet er for raske drenge, og det er også raske folk, der driver det til noget senere hen i deres liv.

I har jo sikkert ligesom jeg set patruljer i lejr, hvor det er patruljeføreren og patruljeassistenten, der må lave det hele, fordi de andre i patruljen ikke tager fat. Tag fat! Gør noget, lær noget, og du skal se, at inden længe er du en af dem, der regnes med.

Netop i sommerlejren har du den store chance for at blive lejr vant.

Når man ellers skal lære noget, kan det ofte være kedeligt, men i en lejr kan man træne sig op under livet i skov og ved strand. Og er der noget så herligt som at ligge ved stranden om aftenen og kigge ud over vandet, mens bålet kaster sit skær ud i mørket, der omgiver os?

Skovmandsmærket

SKOV MÆNDENE

Skovmandsprøven stiller store krav til de ældre spejdere, ikke mindst hvad udendørsliv angår. Skovmændene bør jo være korpsets dygtigste spejdere, og derfor er der nu indført et særligt mærke, »skovmandsmærket«. Som I ser på billedet, fortæller mærket om skovmandsliv: Øksen og stammen. Mærket bæres over højre brystlomme, hvor man tidligere havde »beredskabsmærket«. Når netop dette sted er fastsat for anbringelse af mærket, er det for at vise, at det er et mærke af særlig værdi.

Mærket bæres af alle, der har taget skovmandsprøven, ikke alene af skovmændene, men også af rovere og spejderførere, der har bestået prøven. Det er således et mærke, man kan bære, så længe man er spejder, og det vil vise os alle i korpset, at den, der bærer det, er en fuldt uddannet spejder, som kan klare sig under alle forhold og i alt slags vejr.

Ort Holm

Den ukendte dreng i Londontågen

Da jeg fik min første spejderuniform eller »spejderdragt«, som vi i 1910 kaldte den, var der i bæltets lukkemekanisme anbragt et lille stykke snoet ståltråd.

Man rev sig ikke til blods, når man tog bukserne på, men man fik nemt en lille, let ridse på hånden, og det var netop det, der var meningen. Det var nemlig aldeles ingen tilfældighed med dette lille, snoede stykke ståltråd, men en hilsen til os drenge fra Baden-Powell, der på denne originale måde vilde erindre os om vor daglige *good-turn*.

Jeg synes ikke, man ser denne lille ridser på bælterne mere — man har måske af uvidenhed fundet den »upraktisk«! — men jeg tror, det var ganske gavnligt, om vi enten på den ene eller anden måde fik en lille påmindelse om vor pligt til på uegennyttig måde at gøre en lille, daglig ting til gavn og glæde for vore omgivelser.

Det ventes slet ikke af os, at vi skal tilbringe et par timer dagligt med at afpatruljere havneområdet for at få lejlighed til en rask lille redningsdåd, ej heller, at vi skal hænge os tyngende om naisen på mælkekemandens fremfusende krikke — ork nej, det er her ikke de store armbevægelser, det kommer an på — her som i andre forhold i livet — og heller ikke opreklamerede pengegaver til diverse formål, men små, daglige hensynsfuldheder. Det er dette, uopfordret og uden tanke på tak eller anerkendelse, at give sig tid til at finde ud af, hvordan vi kan glæde vore forældre, venner eller folk, vi træffer på vor vej. Det er dette: »Jamen, må jeg ikke gøre det«, eller endnu bedre at gøre det ganske stille som en selvfølge, og inden det kommer på tale. I kan tro, at verden vilde blive bedre at leve i, hvis vi alle tog os selv i nakken og skød det anmassende lille »jeg« i baggrunden til fordel for helheden!

Ved I, at en lille, fattig londonspejder gav stødet til, at spejderbevægelsen kom til Amerika? Nå ikke, så hør her: En fremstående amerikansk forretningsmand var i 1909 kommet til London. Byen er jo, som I ved, noget større end Smørsummedre og slet ikke så let at finde rundt i. Vor Amerikaner var da også faret vild og

henvendte sig derfor til en mindre dreng og spurgte efter den gade, han søgte. »Jo, Sir, det er denne vej«, sagde drengen og fulgte med Amerikaneren, indtil han nøje kunne udpege gaden. Amerikaneren greb i lommen efter en mønt, men drengen havde forlængst gjort en hilsen med tre fingre til hatten og var forsvundet i londons tåge. »Det var Sørensen«, tænkte Forretningsmanden. Det ville aldrig være sket i Amerika, at en fattig dreng havde spildt så megen tid med at vise vej uden at holde hånden frem til en drikkeskilling. Han huskede nu, at drengen havde været iført en khakifarvet dragt og havde haft en mærkelig stor hat på hovedet. Ved at spørge sig for, fik han oplyst, at det var en spejder, der havde hjulpet ham, og han forhørte sig derfor nærmere om, hvad spejderbevægelsen var for noget.

Denne lille *good-turns*-hændelse bevirkede, at Amerikaneren tog hjem og fik startet en spejderbevægelse i USA.

Det vigtigste er, at historien er sand. Og de amerikanske spejdere har ikke glemt, at det er en ukendt

engelsk spejderdreng, som de kan takke for, at spejderbevægelsen så hurtigt vandt udbredelse i Amerika.

I 1926 viste de deres taknemmelighed over for den ukendte spejders *good-turn* ved at skænke en stor broncebisonokse til det britiske spejderkorps. Den bærer denne enkle inskription:

Til den ukendte spejder, hvis troskab mod udførelsen af den daglige gode gerning bragte spejderbevægelsen til Amerikas Forenede Stater.

Statuen blev rejst på det internationale førertræningscenter Gilwell Park nær London og blev modtaget af den daværende Prins af Wales på det engelske spejderkorps' vegne.

Denne *good-turn* var sikkert hverken større eller mindre end hundred tusinder af *good-turns*, der dag ud og dag ind udføres af spejdere hele verden over. Så store resultater som i dette tilfælde skal du næppe forvente af din daglige *good-turn*, men er bevidstheden om at have glædet et medmenneske ikke et tilstrækkeligt stort resultat?

Jens Hvass.

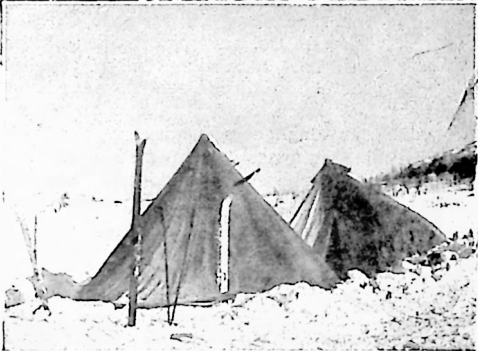

Med pose, telt og hunde

over

HARDANGERVIDDEN

Uden tvivl vil det nu, midt i sommervarmen, virke forfriskende at læse denne artikel om, hvordan norske spejdere efter de bedste Grønlandsekspeditions-mønstre i foråret besejrede Hardangervidden i Telemarken med telte, hunde og skislæder. — Bikkjer betyder hunde, og en birkebeinerpatrulje svarer til vores skovmandspatrulje.

Somnieren 1946 reiste 60 norske speidergutter fra 3. Bekeklaget trøpp til Danmark for å lære det sommerparadis til å kjenne. Og det ble en flott tur for samtlige deltagere: sol — sjø — vind — og deilig mat. Vi lå 10 dager i leier ved Klampenborg (Hvidegaard) — badet ved Bellevue — og nøt den danske sommer helt og fullt. Det var herlig.

Men av 60 speiderguttene var det 13 stk. som ville finne en direkte modsetning til Danmarks sommer — og føle det også.

Og i Påsken i år — 1948 — fant vi motsetningen:

En tur over Hardangervidda fra Ustaaset ved Hallingskarven til Rjukan ved Gaustatoppen — en tur på ca. 150 km over fjellvidda.

På norsk finns en spennende guttebok som heter Tre på to og to på fire. Denne historien handler imidlertid om tolv på to og tolv på fire — altså tolv gutter og like mange hunder. Det var opprinnelig tretten av hver sort, men etter et veritabelt og ekte bikkjeslagsmål første dagen måtte en av hver dra tilbake til utgangspunktet.

Turen hadde vært planlagt lenge, og utstyr, mat o. l. var det beste som kunne skaffes idag. Vi hadde foruden de 12 trekkhunder 2 skislæder og 3 småslæder, 2 12 manns telt, soveposer og pelsutsyr til hver mann. Maten besto av brød, smør, kjøtt, poteter og tørrfisk og tran til bikkjene. Utstyret var for det meste lånt av Hæren og hundene tilhørte Hæren og private. — De 12 speidergutter var fra troppens to Birkebeinerpatruljer og var i alderen 16 til 19 år.

Under ledelse av gruppeleder Odd Klemetsen startet vi så i orkanagtig vind fra Ustaaset

— brakk drag på sledene — kjempet oss videre — sneføyk — videre — og slo endelig leir. Teltene kom opp så fort det lot seg gjøre i snestormen, og snart suste det fra primusene. Da smakte det godt med varm kakao og noen brødskiver, før vi sovnet på »snegulvet».

Neste dag blåste det også ganske voldsomt da vi tok til med oppstigningen til Tuvaset, vel 250 meter høydeforskjell. Men sledene var for tunge og terrenget for bratt — det ble til at vi måtte gå to vendinger. Hundene fikk her ildåpen — og greide den. De tok i så tungen hang ned på sneen, og remmene i selene strakk seg.

Og så var vi endelig oppe på selve vidda — de store flate flyene — og fjerne spisse fjelltopper. Værgudene var visst forresten blitt enige med terrenget om at hvis vi kom opp på vidda, — så skulle det bli flott.

Og det ble det:

I bare skjorten bar det over vidda i full fart, og det var 12 brunbarkede »birkebeinere» som kom fram til Rjukan 8 dager senere.

Alle som var med vil minnes turen fra ulende vind, bikkjehyl og surrende primuser til strålende vær, flott skiføre og bikkjer som løper avsted med kjelken og oss på slep.

Turen var i et og alt herlig — villmannslivet var ekte med start i gammel og god norsk storm, sol fra skyfri himmel resten av turen og ramsvart kaffe, svettelukt og hundeglam i teltene om natta.

Motsetningen til sommerleiren i Danmark var funnet — og prøvet.

Begge turer var best!

LeFeFo.

Frænde er frænde værst -

Døden svævede over granernes toppe — døden i form af snehvide vinger og kulsorte klør. Sneuglen, den mest frygtede af alle bevingede røvere, var på jagt. I timevis havde den store dræber svævet over den frose stilhed uden at se andet end det strålende månelys og træernes lange, mørke skygger på sneen. Nat efter nat havde det været sådan. Den endeløse fart over højder og dale og så tilbage igen til hvilestedet med en tom mave. Han blev tyndere og tyndere, og hvis han ikke havde haft sin tykke fjerdragt, vilde han have frembudt et ynkeligt skue. Han havde før sultet, men aldrig som nu; hans sult kunne kun stilles af varmt blod og kød. Pludselig fik han øje på noget, der bevægede sig, og hans lydløse vingeslag førte ham lavere ned. To brune dyr rullede rundt i sneen, idet de, ligesom katte, bed efter hinandens strube. De var så optagne af deres kamp, at de slet ikke så den skygge af vinger, der drev hen over dem.

Snevinge var øjeblikkelig klar over situationen, og til trods for sin sult, var han dog for klog til at angribe. Han fløj op i toppen af et udgået lærketræ, hvorfra han kunne overse kamppladsen, og der satte han sig til at vente, vel vidende, at før eller senere ville han få en af de kæmpendes blod at smage.

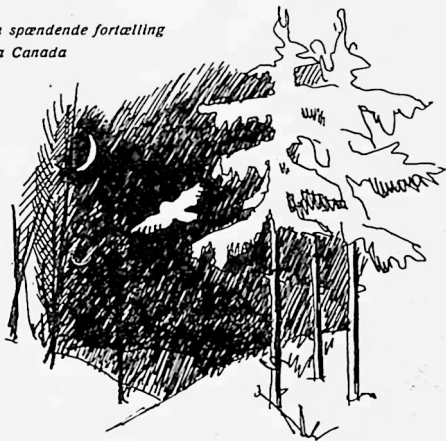
De to mårer havde været på jagt. De var begge hidlokket af den varme lugt af et egern, men da de mødte hinanden, fik en hadefuldt blodtørst dem til at glemme deres bytte, og nu kæmpede de på liv og død. Undertiden forsvandt de helt i den dybe sne og kom frem igen et helt andet sted, stadig kæmpende. Ikke en lyd undslap dem. Som alle, der tilhører den slægt, kæmpede de i dødelig tavshed.

Pludselig rev en af dem sig løs og styrtede, skarpt forfulgt af den anden, henimod et vældigt fyrretræ. Den nåede det næppe to spring foran forfølgeren og løb hurtigt op ad stammen. Da den var mindre end sin fjende, håbede den, at denne ikke turde følge den ud på de aller tyndeste kviste. Den krøb helt ud i spidsen af en af de højeste grene, næsten 60 fod over sneen. Her krøb den sammen og klyngede sig til den ru bark. Den var svag af blodtab, og det var kun med opbydelse af al sin kraft, at den kunne holde sig fast.

Den større mår var langsomt fulgt efter. Nu sad den ved udspringet af den gren, der bar dens bytte. I nogen tid sad den ubevægelig og stirrede derud, sikker i bevidstheden om, at den lille ikke kunne undslippe. Så begyndte den at krybe ud ad grenen, langsomt, tomme for tomme. Grenen gyngede faretruende og bøjedes mere og mere.

Snevinge havde interesseret betragtet dem oppe fra sit lærketræ. Flere gange havde han følt sig stærkt fristet til at flyve ned og bortføre en af de kæmpende, men hele tiden havde håbet om en endnu bedre lejlighed holdt ham tilbage. Men da de to mårer nu hang ganske hjælpeløse der på grenen, greb han chancen. Han susede derned! Men glimtet af hans vinger var blevet set. Idet uglen slog ned, slap den jagede mår sit tag og styrtede ned på

En spændende fortælling
fra Canada

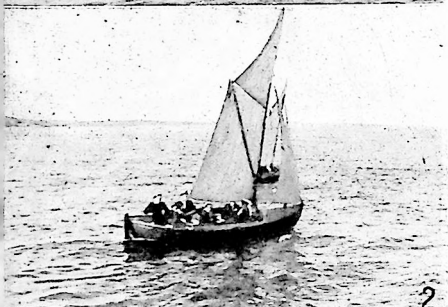
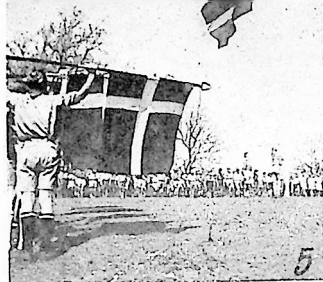
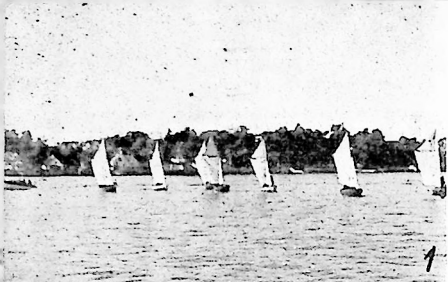

sneen. Den anden fulgte instinktmæssigt dens eksempel og havnede tæt ved sin fjende.

Snevinge, der blev forvirret, flagrede et øjeblik krampagtigt for at genvinde Balancen. Så fløj han tilbage til lærken. Herfra iagttog han forfølgelsen over sneen. Den lille prøvede på at nå grantykningen, blev indhentet, og atter fortsattes den blodige kamp. Men nu kunne Snevinge ikke mere holde det ud. Et sus af bløde vinger — og begge de kæmpende var indhyllet i noget hvidt og blødt. Men ud af den hvide sky stak sorte, krumme klør, skarpe som knive. Den øverste mår følte sig grebet som i en skruestik og skreg af smerte, idet den blev løftet helt op fra sneen. Den vendte og drejede sig, krummede sig helt sammen for at slide sig fri. Men forgæves. Dens vægt var imidlertid for stor selv for den mægtige sneugle, som blev tvunget til jorden igen. Men han slap ikke sit tag i det skrigenes dyr og huggede efter dens hoved og øjne med sit stærke næb. I en sidste fortvivlet kraftanstrengelse rev måren sig løs fra de morderiske klør. Blindet af sit eget blod og vanvittig af de frygtelige hug, den havde modtaget, styrtede den løs på det hvide spøgelse, men Snevinge, der havde forudset angrebet og vidste, at hvis fjenden skulle være så heldig at få tag i hans magre, udtørrede legeme, vilde det være ude med ham, var atter fløjet op i lærketræet.

Den lille mår, som forundret havde været vidne til kampen, kora nu krybende frem. Dens blodskudte øjne lyste af hævnthirst. Dens før så stærke fjende krøb hjælpeløst rundt — blind. Et øjeblik betragtede den staklen triumferende, så sprang den til og borede sine tænder dybt i den allerede sønderflængede strube og drak det varme, blod, blodet af sin frænde, der vilde være blevet dens banemand, hvis skæbnen ikke havde grebet ind.

Da slog Snevinge atter ned — og idet efter åd han på fuld kraft. Kun de største knogler blev tilbage.

Små glimt fra forårets DIVISIONS-TURNERINGER

Søspejdernes Øresundsturnering 1948.

For anden gang har søspejdetropene i Ålsgård, Helsingør, Vedbæk og Skovshoved sluttet sig sammen i en art eskadre for at kappes i en til land-spejdernes divisionsturnering svarende ren søspejdetturnering. Der deltog ialt 9 patruljer og 12 søspejderfartøjer.

Lørdag d. 15. maj kl. 18 løb patruljerne til bølge i Sletten havn syd for Helsingør, og i den nærliggende Lave Skov (der slet ikke er spor lav!) indrettede patruljerne i løbet af aftenen deres lejrplads.

Tidligt om søndagen efter flagparaden startede den store flådemanoevr, hvor bådene krydsede fra post til post for at udføre de stillede opgaver: Der skulle findes en flaskepost efter opgivet position, der var manøvre mand-over-bord, der skulle signaleres til en post ved havnen, der var bøjemanøvre i rum sø, og der var havnemanøvre, der var rebning og udrebnings, patruljerne skulle vise, hvordan de gik til ankers under sejl og endelig, hvad de ville gøre ved et nødsted skib, og hvis de selv var i synkefarlig stand. Nogle gange løjede vinden af, så årene måtte ud. Mest imponerende var det, at alle patruljerne fik deres opgaver tidligt fra en signalpost i land. Hver patrulje havde en af korpsets signalbøger, ved hvis hjælp de tydede signaler fra signalstationen på havnemolen, og først derefter kunne de begive sig til posten og løse den stillede opgave. Det lykkedes alle patruljer at nå det hele igennem inden for den fastsatte tid.

Hjemme i lejren blev der nu travlhed. Der skulle laves mad, skaffes, vaskes op, og lejren skulle bedømmes af strenge dommere. Om eftermiddagen deltog 7 patruljer i kapsejladens om det blå bånd for 1948. Ej heller her var vinden særlig gunstig, så det gjaldt om at udnytte de pust, der kom, for at nå trekantsbanen hurtigst igen.

Det kneb for mange af de mindste sømænd at komme på hjøkkant, da der blev purret til natløb, men da de først var ude i det, tog de også denne opgave i stiv arm.

Efter at lejren var brudt mandag morgen, var der parade og præmieuddeling. Vindende patrulje blev Isbjørnene fra Ålsgård Søspejdetrop; de fik som præmie korpsets haffinne

(svarer til vildsvinetanden). Havmændene fra Skovshoved vandt korpsets tamp, der svarer til rævehalen, og endelig fik Delfinerne fra Havmændene korpsets blå bånd for ålborgjoller for 1948 og må føre dette på patruljestanderen og på bådens mast indtil næste Øresundsturnering.

500 Arhusspejdere i ilden.

Alle 500 spejdere tog turen langs to-tovet uden om spanden med vand i, da Arhus Divisionen holdt forårsturnering i Frijsenborg Skovene.

Det var jo en gammel, men forfriskende opgave, som de fleste kendte på forhånd — men det var også det eneste gamle. Turneringen bød på et væld af nye ting i turneringsløb og patruljehike — og noget helt nyt var søndagens Frijsenborg-Rally — et opbud af lege og spejdertekniske opgaver, serveret på en helt ny måde.

13. Aarhus erobrede rævehalen — og Ravnene fra 6. Århus tog sig af vildsvinetanden.

Med Grænsedivisionen til Antarktis.

Grænsedivisionens forårsturnering var lagt ved Aartoft Plantage midt i Sønderjylland, og hele turneringen var formet som en stranding af hvalfangerskibet »Blåhvalen« i de antarktiske farvande. Patruljerne måtte gå i bådene, og havde ved ankomsten til »Syv-vindsøen« kun en ret nødtørftig udrustning tilbage, idet alle luksusgenstande gik tabt i brændingen.

Ved ankomsten til øen måtte patruljerne igang med at etablere deres lejr og måtte selv fælde de nødvendige træer til deres lejrarbejder.

Om aftenen den første dag, vi var på øen, meddelte vore udsatte vagtposter, at der var observeret mystiske ildskær i »Trommernes Skov«, og patruljerne måtte nu ud at opklare, hvor disse stammede fra. Det viste sig da, at øen var beboet af lavtstående indianerstammer, der havde samlet sig ved deres bål, hvor de bagte brød, ofrede til deres guder, mens tam-tam'erne dundrede, lavede flintevåben o. s. v. — For at komme i kontakt med disse vilde medbragte patruljerne nogle små brød, som de gav dem, og fik så til gengæld overrakt en lille guldklump, hvert sted. Yderligere vanskeligheder

opstod, fordi de skibbrudne jo ikke kunne tale med de indfødte, men alt klaredes.

Næste dag var alle på en hike rundt på øen, hvor der yderligere opnåedes kontakt med de indfødte, og det lykkedes nogle få af patruljerne at nå frem til en gammel tempelruin, hvor de fandt en stor guldskat.

Ved lejrbalet den aften observeredes der ud for kysten signaler fra et skib, og ved hjælp af nogle raketter, som var reddet fra forliset, kom vi i kontakt med skibet, og vi undsattes, så vi næste morgen kunne forlade øen.

Vildsvinetanden blev vundet af Falkene fra 1. Åbenrå, mens den ret nystartede Vidå Trop fra Højer vandt en overraskende sejr i tropskonkurrencen.

Et stykke Afrika midt i Jylland.

At der af de fleste patruljer blev vist usædvanlig fin lejrsport under Steen Blicher Divisionens turnering, var der almindelig enighed om blandt dommerne. Turneringen var i år henlagt til den naturskønne egn ved Non Mølle i nærheden af Viborg; foruden lejrporten omfattede den bl. a. et fint byløb i Viborg by.

Højdepunktet nåedes dog under turneringsløbet, et ringløb over 10 km med 10 poster. For nogle timer var det ellers så fredelige landskab omkring Hald forvandlet til en næsten uigenkendelig afrikansk jungle, isprængt øde ørknør og kæmpemæssige vandfald. Overalt lurede der farer i form af fjendtlige indede negerstammer, krokodillefyldte floder, der skulle forceres ad tovbævre, vilde dyr o. s. v., og over det hele den glødende, afrikanske tropesol....

Det blev Spætterne fra 1. Viborg Trop, der viste størst evne til at klare sig selv og trodse junglens utallige farer, og 1. Viborg bemægtigede sig tilige rævehalen.

»Hunters Stew« på »Hylkedam«.

Det pragtfulde terræn omkring »Hylkedam« blev gennemtrawlet af 370 ivrige spejdere, da Odense Divisionen holdt turnering for samtlige 13 troppe fra Fyns hovedstad.

Foruden patruljeløbet, det ualmindelig krævende natløb, brandværsopga-

ve, samariteropgave m.m.m. kom spejderne under madlavningen ud for at skulle tilberede en ret »Hunters Stew«. Det fortælles, at det mest krævende ved dette punkt i mange tilfælde var at fortære lækkerierne!

5. Odense blev bedste trop, mens Spætterne fra 1. Odense løb med vildsvinetanden.

På ulvejægerløb hos Nørrejske —

Nørrejskes divisionsturnering fandt i år sted ved Frøvadsholm ved Randers. Foruden natløbet — ulvejægerløbet — var der af andre store begivenheder femkampen og en kæmpe-tærnleg, der var en genoplivning af Grevens Fejde ved Randers for 400 år siden. Denne gang sejrede Skipper Clement stort! Bedst af de 80 patruljer blev Tigern fra Niels Ebbesens Trop, der også sikrede sig rævehalen.

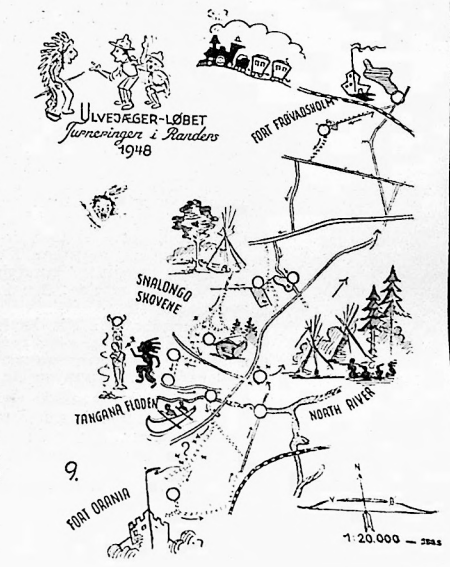
Om ulvejægerløbet berettes: Ved lejrbalet søndag aften hørte man ind imellem en fjern lyd fra krigstrommer. Pludselig blev sangen og stemningen afbrudt ved, at en indianer (venligsindet) styrter ind i kredsen og på sit mystiske sprog meddeler DC, at de fjendtlige indianere er på krigsstien; det besluttet, at der allerede i nat skal skaffes forbindelse med det sydligere liggende Fort Orania, og patruljerne sendes fra startstedet med fire minutters mellemrum. Fra vagtposten ved fortets port må patruljerne pejle sig til et sted, hvor sergent Williams står på post.

Her overlader vi så ordet til en af de hjembragte rapporter om turen — (»Maaren«, Kong Hans Trop):

»Sergent Williams erklærede, at vi nu befandt os i fjendens land. Langs ældgamle vander begav vi os i vestlig retning. Snart efter så vi forskellige spor af onde blegansigters værk. I en lille indianerlejr var en kriger død nær, men vi nåede tidsnok frem til at befri hans jamrende hustru for hendes sorg. (Manden havde drukket gift — Løsning: Den i lejren sig befindende ged skulle malkes, og manden rededes med mælk!). Videre gik turen hen ad øde prærieveje til sergent Roberts udsatte blokhus. Her mødte et grufult syn os. Roberts var myrdet af lumskes sortfod-pile. Hans sidste rapport fandt vi i hans hånd (afskrift følger vedlagt). Men vi må videre mod Fort Orania! Et

(sluttes næste side)

1. Syv Ålborgjoller på flådemanoevr. — 2. For hjerterglæde (søspejdernes Øresundsturnering). — 3. Han blev vid (Arhus Divisionen). — 4. Kort over »Syv-vindsøen« (Grænsedivisionen). — 5. Morgenparade og 6. Forcering af krokodillefyldt flod (Steen Blichers Division). — 7. Den sejrende trop (Odense Division). — 8. Pokerspillede døddinge og 9. Ulvejægerløbet (Nørrejske Division).

SØSPEJDERNE

Iyden han æ stærk og sej —

Søspejderpatruljen Delfinerne fra KAPE-REN i Århus viser en enestående energi, også når det gælder om bedrifter på landjorden. For nogen tid siden var patruljen under ledelse af deres patruljefører Finn Østberg ude at gå til 75 km pladen, og mens de var i den gode træning, besluttede de at tage 100 km pladen 14 dage senere. Det gjorde de, idet de gik over Horsens til Hedensted og tilbage. Nu ville mange andre have lagt sig til at hvile på deres velfortjente laurbær et stykke tid, men sådan er Delfinerne ikke. De hørte noget om en patruljekonkurrence i Grindsted med deltagende patruljer fra nabobyerne, blev indbudt til at deltage og — gik dertil og tilbage igen. Turen er på 250 km. De brugte 3 døgn om hele turen, heraf gik næsten det ene med en anstrengende og omfattende patruljekonkurrence med en masse spændende opgaver. bl. a. en natlig båretransport på 3 km ind over Randbøl Hede. Blandt 12 deltagende patruljer vandt Delfinerne 1. pladsen, hvorefter de igen travede hjem til Århus. Det siger sig selv, at de som rigtige vandrere ikke benyttede sig af andre befordringsmidler end apostlenes heste. Drengene i patruljen er i 14-års alderen.

De kan, de jyder.

par ensomme jægere betroede os, at en af vore bedste venner var bundet til totempælen i en indianerlejr i sydlig retning. Tavse sneg vi os frem i nattens mulm, og ganske rigtigt fandt vi ham fastspændt til marterpælen. Det lykkedes os at befri ham, man da snubede »Lille Bæver« — vagterne rørte på sig, og i stor hast forlod vi dette farlige område. Snart var Tanganflodens nattegræs i sigte. Vi gled ned til bredden og krydsede lydløst den farlige strøm på tømmerflåder. Senere stødte vi på to kraniegrinende spøgelser, der sad og spillede poker ved et bord — deres angreb blev dog afværget ved vores helttemodige optræden. På et aftalt sted kaldte vi med lyssignaler Fort Orania og modtog herfra en meget vigtig melding i morse (vedlagt). I de dødbringende sumpe krydsede vi atter Tanganfloden på vaklende bjælker. Vor ekspedition var lykkedes, og vi begav os på hjemvejen. Undervejs hørte vi tam-tam'en i en dyb skov, og vi sneg os nærmere. I en indianerlejr med totempæl og tipi'er kundgjorde overhøvdningen »Sorte Ørn«, at Fort Orania ville blive stormet ved dagry!!

Ad kendte veje gik det hurtigt hjem til vort eget fort. »

Spejdernes sommer sangbog 1948

indeholder en masse nye sange med noter til melodierne. Indsend betalingen kr. 0,75 pr. stk. plus 10 Øre i porto til frimærker, og vi sender den omgående.

Depotet

Søspejdersport i Slagelse!?!

Det er lidt langt fra vandet, at denne søspejder står, men han står der ikke sor på tegningen. alene, for han har 13 kammerater i 6. Hellig Anders Trop i Slagelse, og foreløbig har vi en Alborgjolle, som ligger i Skælskør. Han vil kunne fortælle jer om mange dejlige ture derfra. —

Der er ganske vist lidt langt derned, men hvad: Er man søspejder eller er man det ikke? Man er det altså, og så fatter man cyklen og hjuler afsted. Og er man først dernede, sikke muligheder der så er. Først godt 2 sm. ud gennem fjorden, hvor sejleren i yderfjorden bugter sig meget og næsten altid giver et stykke med kryds, så ned til Stignæsskoven eller over til Ågersø og Omø. Han kan f. eks. fortælle om den week-end, hvor han sammen med en af sine patruljekammerater sov i båden ude ved Stignæssbroen, medens den øvrige del af patruljen sov inde på land i teltet. Kl. 5 om morgenen kunne de to ikke sove mere, for de var helt øre i hovedet af det voldsomme vipperi, som bølgerne, der kom nede fra Smålandshavet, gav. Om søndagen, da man havde spist morgenmad og var startet syd om Ågersø, blev han rigtig søsyg. Det hjalp, da man var kommet i læ på vestsiden af øen; men for at drille dem, sprang vinden til vest, og efter frokost var den gruelig gal igen. Ellers var det en mægtig tur. Nå, det var også den første sommer som søspejder.

Når man bor så langt inde i landet og er den eneste aktive søspejdertrop i divisionen, har man naturligvis megen omgang med landspejderne. Det er søspejderne meget glade for. I kolonnens spejderhytte i Slagelse er der ikke saa megen plads, at de fire eksisterende troppe kan have bare eet patruljelokale hver. Så slår man sig sammen, og med 2. Trop har man et dejligt patruljelokale — to vægge til hver trop, og så er den klaret. Sammen med de 3 landspejdertroppe holdes også af og til (udenfor sejlsæsonen) ture.

Efter dette skulle der jo ikke alene i alle havnebyerne være søspejdere, selv inde i landet kunne der også godt findes søspejdertroppe. Men var der det bare i alle havnebyerne, var meget vundet.

Cloc.

Vær god mod Naturen

Der er udsigt til, at Danmark vil få en god høst i år. Det betyder så meget for hele landet, at selv byboerne glæder sig, når det regner, bare det er godt for høsten. Men hvad hjælper regn og sol, hvis vi tramper det korn ned, der skal give os brød til vinter, eller hvis vi ødelægger den kløver- eller græsmark, der skal give køerne mulighed for endnu bedre mælk, så smørekosten kan stige? Tænk på det, hver eneste gang du færdes på markerne. Det koster ikke noget at gå udenom. Husk at lukke låger og led i hegnene, så dyrene ikke løber ud og laver ødelæggelser. Og lad være med at ødelægge hegn, hvadenten det er med vilje, eller bare fordi du skulle kravle over.

Vær god mod skoven. Det vil være mindst 20—25 år, før krigstidens ødelæggelser er overvundet. Du kan også være med i skovens genopbygning ved ikke at flå grene af unge træer og ved navnlig ikke at brække topskudene af. Et træ er et levende væsen, der skal have lov at udvikle sig, så det kan gøre nytte og give glæde. At du ikke skærer i barken, går jeg ud fra som givet; det betyder et sår, som

kan ødelægge træet, og som i bedste fald gør det sårede stykke unyttigt til andet end brændsel.

Gå uden om de nyplantede træer i skovbunden. Vi trænger til ny skov i stedet for

den, der blev hugget bort. Er der hegn omkring, må det respekteres. Rives det i stykker, så råvildt og harer kan slippe ind, kan du såmænd lige så godt selv trampe de små træer ned.

Vær forsigtig med tændstikker. Der er tit noget tørt græs i bunden, og måske fænger det først flere timer efter, at du er gået. Selv friske bøgetræer går ud, hvis skovbunden omkring dem brænder, fordi varmen sprænger vækstlaget. Hver søndag må skovvæsenets folk holde vagt i skovene. Hjælp dem at undgå skovbrande. Skaden efter branden ved Asserbo fornylig kan ikke oprettes på 50 år.

Vær god mod dyr. Skræm dem ikke ved at larme og løbe efter dem. Rør ikke ved deres lam. Når rænen kommer tilbage, mærker den straks, at mennesker har rørt ved lammet og tramper det ihjel. Skån også fuglerederne. Der er nok af skovens dyr, der røver fugleæg.

Brændestabler er ikke legetøj; de repræsenterer skovens høst, ganske som kornene repræsenterer agerlandets. Lad være med tanke-løst at ødelægge de stabler, skovarbejderne har haft mas med at anbringe.

Smid aldrig papir og andet affald fra dig i naturen. Tag det med, til du finder en affaldskurv, eller tag det med hjem. Det er en opgave for os spejdere, der holder af naturen, at deltage i kampen mod SKOVSVINENE.

En modig patruljefører

Kingo Christensen

Sidst på vinteren løb en del drenge på skøjter på en lille vig uden for Mariager. Et godt stykke derfra løb en bæk ud i vigen, men selv om afstanden til den var ret stor, må det dog sikkert skyldes den, at isen et sted var så tynd, at en af drengene faldt igennem. Med ryggen mod iskanten forsøgte han selv at redde sig op, men isen blev ved at briste under ham, og da der efterhånden kom til at stå vand over isen, blev det endnu vanskeligere at holde sig fast.

Blandt de tilstedeværende drenge, som nu rykkede til undsætning, var følgende spejdere fra Mariager Trop: Kingo Christensen, 14 år, pf, Spætten, Aage Sørensen, 14 år, Spætten, Jør-

gen Kjær Jensen, 12 år, Væderen, Ebbe Brændstrup, 14 år, Væderen.

Ingen kunne gå ud til Drengen, da isen var meget tynd, men heldigvis var der i nærheden et par fiskere, der var ude at »plumpe« ål, hvortil bl. a. bruges et langt stykke reb. Drengene fik fat på rebet og forsøgte at kaste en ende ud, men dette mislykkedes gang på gang. Så hentes en slæde, som bandtes i en ende af rebet, og de forsøgte på ny at sende slæden ud til den nødstedte, der efterhånden havde ligget i vandet mindst fem minutter og flere gange havde været under men dog stadig havde kræfter til at holde sig oppe.

Endelig efter flere forgæves forsøg, krævede Kingo på maven ud på den tynde is, og ca. 5 m fra Hullet skubbede han slæden hen til drengen, der fik fat i den og på denne måde omsider blev trukket op.

Det er fortjent, at Kingo Christensen ved divisionsturneringen i pinsen fik overrakt sølvkorset for livredning og har fået indskrevet sit navn i korpsets æresrulle.

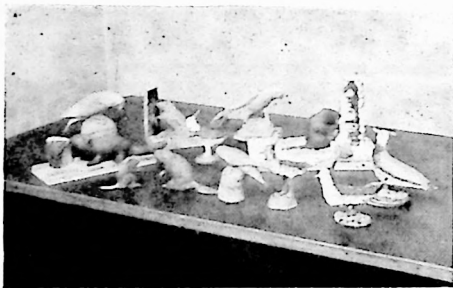

om arbejder i ler ("pottery")

På jeres sommertur vil I sikkert få lejlighed til at skaffe noget ler (blåler), hvis I kommer forbi en lergrav, dybere udgravning eller lign. Få fat i en ordentlig klump, så fin som muligt — uden sten og grus — og tag den med hjem til lejren. Så længe I ikke kan komme til at bruge leret, må det opbevares fugtigt, i en gryde med en våd karklud, våde aviser ell. lign. over.

Er det helt tørt og knoldet, når I får fat i det, må det først trække vand og fugtes helt igennem. Læg knoldene i et kogekar, hæld vand over det og lad det stå og »drikke« nogen tid.

Når I skal til at arbejde med leret, skal det først æltes godt igennem og tilsættes vand, så det bliver blødt, men dog ikke så meget, at det slemmes helt væk i bar væde. Bor f. eks. små huller ind i klumpen med en pind, og hæld vand heri og ælt det hele sammen.

Slår klumpen revner, når I ælter den, er leret for tørt, og klæber det til fingrene, er det for fugtigt og må stå nogen Tid i fri luft — dog ikke i stærkt solskin — og tørre.

Når det er blødt og eftergivende som dej og uden urenheder, kan I begynde.

Hvad skal vi lave?

Patruljedyret i ler — en lille flot statuette af jeres patroljedyr. På det ene billede ses resultatet af en patroljekonkurrence i Furesø Trop — slet ikke så skeløjet, vel? Husk på, at hvis skulpturen skal stå på ben eller være temmelig oprejst, må der nogen afstivning til indvendig — en slags skelet af træpinde, ståltråd e. l.

De fornemste redskaber til udformningen af kunstværket er selvfølgelig dine 10 fingre, som forhåbentlig ikke alle er tommelfingre, men da varmen fra hænder og fingre fremmer fordampningen af vandet i leret, og da der forøvrigt er mange småting, hvortil fingrene er for klodsede tingester, finder man hurtigt selv på at snitte små pinde, spateler og prener af træ.

Det er fornuftigt ikke straks at bruge hele lerklumpen. Brug det halve og lav et råt ud-

kast, som har hovedlinjerne, f. eks. krop og hoved. Derefter kan du så ved at anbringe små klatter ler rundt omkring på de rigtige steder efterhånden få de rigtige former frem.

Er du længere tid om arbejdet, må skulpturen af og til stænkes med vand for at holde sig fugtig, og går du fra den et stykke tid, må du lægge et fugtigt klæde over den.

Når mesterværket er færdigt, skal det tørre, men jo hurtigere dette sker, des flere revner slår figuren. Stil den derfor til tørring i dyb skygge, så det kan ske gradvist.

Er figuren hård og tør, kan du fikse lidt op på den ved at pudse den af med sandpapir, men lad være med at lave den altfor slikket og friseret, så går der noget tabt af charmen ved kunstværket.

Du kan live op på det triste udseende, leret har, når det er tørt, ved at male figuren. Rør limfarvepulver op med dekstrin i vand eller brug plakatifarver.

I kan også give jer i kast med at lave vaser, krukker, fade o.s.v. Fremgangsmåden er den samme ved de forskellige former: Boks næven i en stor klump ler og lav den skålformet. Rul dernæst resten af leret ud i lange pølser af nogenlunde ensartet tykkelse (tynde wienerpølser) og læg dem spiralformet rundt ovenpå skålens sider.

I et rigtigt pottemagerværksted laves vaser etc. ikke sådan ved »pølser«, men lerklumpen anbringes på en vandret skive, som snurrer rundt, og pottemageren former nu med hænderne krukken. På denne måde bliver den fuldstændig cirkelrund.

Husk nu, at alle disse arbejder ikke kan tåle vand i større mængder, fordi de ikke er brændt.

I kan eventuelt få et særligt vellykket arbejde brændt på en keramisk fabrik, men jeg er bange for, at det bliver for dyrt for jer, og det vil muligvis overstige jeres evner at lave en brændeovn i lejren — det er nemlig slet ikke så ligetil.

Men prøv nu at modellér — det er meget fornøjeligt.

En elefant laves af to kugler (hoved og krop), to plader (ører) og otte pølser (ben, snabel, hale og stødtænder).

Korsset rundt

Spejdervognen var bedst!!

Søndag d. 13. maj stod Slagelse på den anden ende — thi da var det UNGDOMMENS DAG, hvor byens ungdomsorganisationer i fællesskab samledes om den opgave at samle ind til opførelse af en stor ungdomsskoloni ved Storebælt. Højdepunktet var et imponerende vogntog, der drog gennem byen. Hvert korps og forening havde sin egen vogn, som var udsmykket i overensstemmelse med foreningens virke. Dommerkomiteen, der skulle udpege den bedste vogn, havde et lidet misundelsesværdigt job, men resultatet blev dog til slut, at Slagelse-spejdernes vogn i hård kappelstrid med Røde Kors' gik af med sejren og fik en flot pokal som præmie.

Uhyggen breder sig!!!

Vi ankom som sædvanlig til Lokalet Kl. 18 og blev modtaget af Patruljeføreren, der fortalte os, at vi var kommet ned i Kælderen Frederiksgade 19. Vi protesterede og sagde, at vi mente at være i Falkonerspejdernes Lokale, men PF sagde til os, at nu maatte vi bruge vor Fantasi.

Vi maatte tænke os, at vi var Kriminalbetjente, som var tilkaldt til denne Kælder, og nu skulde vi undersøge Sagen. En nærmere Undersøgelse af Lokalet viste en Masse Ting. Det, der først tiltrak sig vor Opmærksomhed, var en død Mand (godt oversmurt med Frugt-saft), og vor Fantasi sagde os, at den Legetøjspistol, han havde i venstre Haand, var en Browning. En hel Masse Ting, som tydede snart paa det ene, snart paa det andet, laa dels i hans Tegnebog, rundt omkring paa Gulvet og i Kaminen.

Da der var gaaet 20 Minuter, sagde Falck, at nu var det nok, og han gik hen og oplivede den døde Mand. Saa forlangte han, at vi hver skulde komme med vor Teori om Hændelsen. Det var jo meget spændende, og flere af os var temmelig nær ved den rigtige Løsning. Der var naturligvis nogle Fælder; blandt andet skulde man tro, at det var Selvmord, fordi han holdt Re-

volveren i Haanden, men Skuddet var gaaet ind i den modsatte Tinding. Det havde vi ikke alle bemærket.

Naa, det var jo en meget sjov Idé, og den satte Fut i Mødet, og vi tilgiver saamænd gerne Falck, at han brugte et Kvarter til at forklare os den Løsning, som han nu syntes var den rigtige. En Ørn.

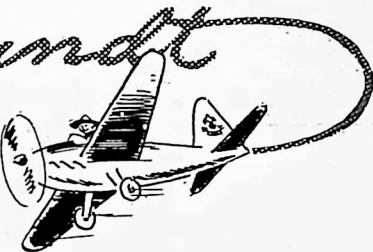
(FALKONEREN.
Falkonersp.)

Opsæt ikke til i Morgen, hvad du kan gøre i Dag.

Jeg har prøvet at finde ud af, hvem der har sagt disse Visdomsord. Det er ikke lykkes mig, men det kan ogsaa være ligemeget, om det er en Konge, en Præst eller en Købmand, det afgørende er, at det virkelig er Ord, som er værd at tænke over og handle efter, især det sidste.

De fleste af os har mere eller mindre denne Tilbøjelighed til at vente med det, der »ikke haster«. Lad mig nævne nogle Eksempler fra Spejderlivet. Patruljens Kasserer skal indkassere Kontingent en af de første Dage i Maaneden — naa ja — det kommer jo ikke an paa en Dag — og inden han ser sig om, er Maaneden gaaet, og han skal indkassere Kontingent for to. Patruljeføreren skal lægge Program for næste Patruljemøde — naa ja — der er jo endnu et Par Dage til — det venter til den sidste Aften, og da er han netop begyndt paa en god Bog — han kommer til det en halv Time før Mødet, og Resultatet bliver derefter. Spejderen faar engelsk Stil for om Mandagen, den skal afleveres Fredag — naa ja — der er jo længe til, det kan vente til Onsdag — Onsdag er der en spændende Film i Biografen, saa det maa vente til Torsdag — Torsdag er der Patruljemøde, men det har han ikke Tid til at komme til, for han har saa mange Lektier!

Ja, det var nogle rent teoretisk konstruerede Eksempler, men den Slags forekommer faktisk i Virkeligheden, ogsaa i vor Trop! Hvor kunde vi undgaa meget Uorden, Sløseri og

Slendrian ved at tage et Tag i Nakken paa os selv og forsøge at rette os efter Visdomsordene. Det kan være svært til at begynde med, men med lidt Energi kan det gøres, og det betaler sig. Lad os prøve!

»MEDICINMANDEN«,
2. Aabenraa Trop.

Thisted spejderne har vindsamlet 200 grantræer!

Ud over landet har mange troppe deltaget i papirindsamlingen og derved indtjent mange rare penge til køb af barakker til trophuse, til materiel osv. osv., samtidig med at de har udført en såre samfundsnyttig gerning. Af 10.000 kg affaldspapir udvindes 8.400 kg papirmasse, som svarer til over hundrede 18 m høje grantræer. Men ikke nok hermed. Desuden spares 11 tons kul og ikke mindre end 408 arbejdstimer til affarkning, slibning og fabrikation.

I Thisted har vi hidtil indsamlet ca. 20 tons papir og derved sparet landet for 200 store grantræer, 800 arbejdstimer og næsten 23.000 kw i elektrisk energi — et ganske pænt resultat. Pengene er anvendt til at betale af på vort hus.

Vi mener, at disse tal kan have interesse for mange troppe, der nu, da fyringssæsonen er forbi, spekulerer på at tage del i papirindsamlingen i deres by.

Fynsk lune.

En fynsk spejderpatrulje er ude paa terræn — fuldt tryk på ud ad landevejen. Pludselig henvender pf sig til den yngste rekrut:

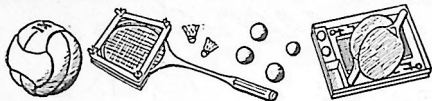
— Sig mig, Peter, er du egentlig klar over, hvad retning vi løber i?

— Jovist, vi løber sydpå.

— Hvordan kan du vide det?

— Jeg bliver da varmere og varmere på panden, jo længere vi kommer!

Udendørs leg og sport

Fodbolde, incl. blære

»Williams«	34,50
»Forward«, haandsyet	69,50
»Dafi Sport«, haandsyet, brun	73,50
do. cromgarvet	87,00

Håndbolde, incl. blære

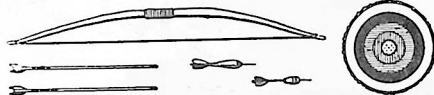
»Forward«, haandsyet	59,50
»International«, haandsyet	72,75

Badmintonketcher m. m.

Junior	8,85
»Sonny«	14,50
»Gold«	22,50
»Silver«	41,25
Rammer til badmintonketcher	2,25
Ketcherovertræk, gummilærred	1,75
Fjerbolde, indendørs 1,50, udendørs	1,75
Turneringsbolde	2,25

Bordtennis

Komplet sæt med net, bat og bolde i æske	18,25 23,85
--	-------------

Flitsbuer m. m.

Drengbuer	3,85
Kelly buen, dobbelt asketræsbue:	
dreng 9,85, junior	16,50
Herrebuer	22,00 36,00
Drengpile med fjer, 3 stk.	2,50
Pile med kalkunfjer pr. stk.	1,00
Halmiskiver	7,75 10,35
»Ansigt« af karton, 45 cm 2,50 82 cm.	3,00
Kastepile	0,65 0,85
Masonitskiver til kastepile	3,50
Papskiver til do.	0,10
Gaveæske m. masonitskive og 3 pile	4,90

Til haven

Rebstige m. 6 trin af bøgetræ	10,00
Gynge med indstillelige hampeliner	8,00
Trapez m. indstillelige hampeliner	7,20
Ringe, trapez og gynge i æske	20,25
do. større stør.	28,00
do. extra kvalitet	36,00
Boomerang, dampbøjet asketræ	3,50

Flyvesport og husflid

Modelflyvemaskiner

For en spejder med lidt fingerfærdighed og en skarp lommekniv er det let at fremstille fikse, smaa modeller af flyvemaskiner. Hvert byggesæt indeholder kontursavede kroppe, vinger m.v. Desuden medfølger lister, hjul, ståltråd, nationalitetsmærker, propelblade, tegning, udførlig byggeanvisning o.s.v.

i skala 1:50 fører vi følgende:	
»Tempest«, »Thyphoon«, »Mustang Jager«, »Gloster Gladiator«, »Nimrod«, »Aircomet«	à kr. 1,75
»Saab-B 17«, »Mosquito«, »Lysander«	à kr. 2,75
»KZ-IV«, Den danske Ambulancemaskine	2,85
Amerikansk »Flyvende Fæstning«	8,85
I skala 1:100 fører vi:	
»Liberator«, Flyvende Fæstning«	3,75
»Jager-Serien«, alle de verdenskendte modeller	à kr. 1,25

Svæveflyvemodeller

Modelsvæveflyvningen er en morsom og interessant sport. Det er let at bygge sig en svæveflyvermodel, når man køber vore bygge- og samlesæt. Hvert sæt indeholder materialer, tegninger og byggeanvisning.

»Gloria«, spændvidde 80 cm	3,85
»Simplex«, spændvidde 104 cm	4,40
»SV — H 1«, spændvidde 150 cm	6,85
»Calle-6«, spændvidde 98 cm	9,00
»Esa«, ny finsk model, 65 cm	2,95
»Silver Star«, 110 cm	5,25
»Suomi«, 145 cm, ny model	8,25
Færdigbyggede modeller:	
»Komet«, 49 cm	6,75
»Demi« 85 cm	11,25

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Spejdernes Magasin

Redaktor: cand. mag. Torben Wolff
Slotsvej 34, Charlottenlund.

Spejdersport

Redaktør: cand. mag. Svend Ranvig,
Søgade 3, Søe.

Nørre Farimagsgade 39

København K., Tlf. Palm 4526

Eksp. Kl. 9-17½, Fredag 9-18, Lørdag 9-14

Odense: Klostervej 19

Aarhus: Østergade 26

Depotet er Korpsens egen Forretning og
giver Bonus til Korpsets Afdelinger

Korpskontor

Fiolstræde 19, København K., Telefon
Palæ 5711. Kontortid Kl. 8-16, Lørdag Kl. 8-12. Giro 2284

Begge Blades Ekspedition
Korpskontoret